

ARBOLA BATEN ADAR BI

(ON JOSÉ ARRIETA EUSKAL-IZKRIBALARI BIKANARI DONKITUA)

Bat zan oso zuta ta
bestea makurra,
au zan egoten zana
iya juan lurra;
anai lerdanak burlaz
maiz zion esaten,
ia zer bular zion
amari eraten;
baten gandik jaiok
izanikan biyak,
ala irukitzeko
ark beti gerriyak;
lurretikan arra bi
goititzen etzala,
pensatzen zuben beti
bizitzea ala;
bere ingurutako
danen parragarri,
gauza bapoa zala
mundura etorri:
eta makur tristeak
entzuteaz ala,
negar egiten zuben
lotsatzutzen zala.
Ontan emanik oso
abostu aundiyak,
sagarrez bete ziran
kolkorañon biyak;
eta oek azitzen
zijoazen gisan,

makurra makurrago
egiten asi zan;
eta sarri jorikan
puntarekin lurra,
autsi gabe gelditu
zan bertan egurra.
Beste adarra ere
nola bete baitzan,
karga geiegirekiñ
okertzen asi zan;
eta alako batez
autsirik ondolik,
kolpez joan zan lurrera
arbola gañetik.
Orduban esan zuben
lurrean etzanak,
penatutzen ninduten
len orren esanak;
bere inbiriz beti
bizitzen bainintzan,
bañan gaur naiago det
naizen gisan izan;
biyok lurrean gaude
ori dago illa,
eta ni jaikiko naiz
frutu berri billa.

.

Chikiya aundiyaren
inbiriz bizitzen
da bian, aundi ura
dagoanean goien;
erortzean bekoak
min guchi du artzen,
eta goikoa bea
jotzeaz da lertzen.

RAMON ARTOLA.

